

dicinalraadet ikke behøver at være det. Jeg ser heller ikke, at der er nogen stor Fare ved, at man forlanger, at samtlige skulle være til Stede, thi for det første maa jeg gøre den samme Bemærkning, som jeg gjorde før, at naar een er forhindret, i alt Fald for en noget længere Tid, være sig den ene eller den anden, skal der efter de almindelige Regler for Embedsforretningens Udførelse konstitueres en anden til at varetage Forretningerne, saa længe som den virkelig ansatte er forhindret, og naturligvis maa saa den konstituerede møde i hans Sted og deltage i, hvad der bliver at foretage. Men dernæst vil jeg bemærke, at der jo heller ikke let vil kunne opstaa nogen stor Mønstre, om ogsaa en saadan Sag ikke vil kunne fremmes med den allerhøieste Hurtighed, idet der jo haves Bemyndigelse til at suspendere, saaledes som det omtales i Slutningen af Vædringsforslaget. Skulde altsaa en Sæge blive sinds- sig, i hvilket Tilfælde det jo er i høj Grad vigtigt, at han stoppes hurtigst muligt i sin Praksis, kan man jo ogsaa gøre det derved, at man benytter Suspensionsbemyndigheden, der omtales i det sidste Punktum af Vædringsforslaget.

Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om, hvad der forstaaes ved, at Sagen skal behandles efter Formerne for Justitsager, saa mener jeg ganske vist, at det bethder, at den skal behandles paa samme Maade som Justitsager behandles, og det betragter jeg netop som noget særdeles vigtigt, idet jo nemlig sædvanligvis disse Forhold, som her er Tale om — i det mindste flere af dem — ville kræve Forhørs Optagelse for at kunne bringes paa det rene. Hvis man f. Eks. mener at ville gøre gældende, at Lægen er fordrunken eller Morfinist eller saadan noget, saa vil det jo meget ofte være ganske nødvendigt at optage Forhør for nærmere at konstaterer det. Det kan jo Sundhedsraadet ikke gøre, og Justitsministeriet kan heller ikke gøre det, de kunne i det højeste handle ifølge Erklæringer, som jo ikke ere beedigede og ikke kunne fordres beedigede, saa der forekommer det mig netop, at Forundersøgelse er nødvendig. Der er mange Tilfælde, hvor Forundersøgelse kan indskrænkes til meget lidt, og det vil navnlig gælde i det Tilfælde, hvor vedkommende er dømt for en vanærende Forbrydelse. Der vil Forundersøgelsen kunne indskrænkes til at tilvejebringe disse ældre Domme, og hvad dertil hører, for at Sagen kan forelægges Retten. Men den ærede sidste Taler tager fejl, naat han mener, at der ikke behøver at gøres noget videre, uagtet en Sæge maatte være dømt for en Forbrydelse. Som jeg

bemærkede før, paalægges der ved Straffedommen ham kun en vis Straf, medens Retten til at praktisere ikke berøves ham, det maa ske ved en senere paafølgende Akt. Der kan ogsaa saame Tider være nogen Tvivl om, hvad der kan betragtes som vanærende Forbrydelse, og naar der saaledes foreligger en tidligere Dom, kan der nok blive Spørgsmaal, om denne er af den Betskaffenhed, at den bør betage Retten til at praktisere, og for saa vidt kan dette ikke siges at være unyttigt og oversflødigt.

Imod Vædringsforslaget under Nr. 6 har jeg ikke noget at erindre, og hvad Vædringsforslaget under Nr. 7 angaar, vil jeg sige, at jeg anbefaler det i høj Grad. Det er det, der, som jeg før bemærkede, af Fler-tallet af Fysici bliver betragtet som den egentlige Hovedsag med Hensyn til det at udtrykke, at der skal tages behørigt Hensyn til de provinstante Forhold.

Ordføreren (Rump): Udvalget kan ikke andet end være meget vel tilfreds med den Maade, hvorpaa den ærede Justitsminister har udtalt sig om Vædringsforslagene. Hvad særlig angaar Vædringsforslaget under Nr. 2, saa skal jeg sige, at de Bemærkninger, som Ministeren gjorde med Hensyn til samme, selvfølgelig skulle blive tagne under Overvejelse inden 3dje Behandling. — Over for det ærede Mindretal vil jeg gerne gøre en lille Bemærkning, fordi jeg ikke gerne vilde have, at den Tro skulde fremkomme, at vi ere realiter forskellige i vor Opfattelse med Hensyn til, hvad der skulde fordres af en Provinslæge, for at han kunde blive Medlem af Sundhedsraadet. Jeg vil ikke gerne, af Hensyn til Lovforslagets senere Gang, have, at det skal se ud, som om der her skulde herske en reel Forstel i Opfattelsen. Jeg tror egentlig, at Forstellen mellem Mindretallet og Fler-tallet er et rent praktisk Spørgsmaal. Naar Mindretallet har forstaaet det, som om jeg mente, at Provinslægerne for at blive Medlemmer af Sundhedsraadet skulde være ganske særdeles fremragende, saa har det ikke været min Mening. Jeg kan ganske henholde mig til, hvad det ærede Mindretal sagde, at der fordres, at det er dygtige og ansjete Læger — det vil sige ansjete ikke blot blandt Befolkningen, men selvfølgelig ogsaa hos deres overordnede, og af dem vil der ogsaa findes nogle rundt omkring — for at man skal kunne finde dem kvalificerede til denne Post. Men de, som have denne Dygtighed, have naaet denne Anseelse gennem adskillige Aars Lægevirksomhed, og de ville ogsaa have levet sig ind i Forholdene paa den Egn, hvor de